

It is very unhappy, but too late to be helped, the discovery we have made that we exist. That discovery is called the Fall of Man- Ralph Waldo Emerson, "Experience"

Κανείς ποτέ δε δίδαξε πώς απ' το Χάος βγαίνει η Αρμονία, μονάχος σου πρέπει να ψάξεις...

Σταμάτησα να βλέπω όνειρα σμιλευμένα στα μάτια των ανθρώπων, ανήσυχες φλόγες να παλεύουν να απεγκλωβιστούν απ' τη συνήθεια, ο ρόγχος της μιζέριας συνεχής και απειλητικός, μου τριβελίζει τ' αφτιά, βλέπω μονάχα σκιές να περιπλανιόνται σε μια πόλη για αυτούς αφιλόξενη, που ψάχνουν πάντα κάποιο άλλο μέρος στο πουθενά να στηρίξουν τις ελπίδες τους για ένα καλύτερο αύριο, μια καλύτερη ζωή, χωρίς ποτέ να ψάχνουν, στο εδώ, στο τώρα- πότε αναζήτησε κάποιος την ομορφιά και δεν του αποκαλύφθηκε;

Κι η ασχήμια; Αυτή για την οποία τόσο συχνά γκρινιάζουν, πότε παρουσιάστηκε στα μάτια τους σε όλο της το εύρος, τέτοιο ώστε να τη μισήσουν μα να την αγκαλιάσουν, να θέλουν να τη βιώσουν ολοκληρωτικά, να την αλλάζουν στο

μυαλό τους κάθε μέρα, και με πράξεις όποτε μπορούν. Σπανίως...

Ο κόσμος κουκουλώνεται πιο σφιχτά μέσα στα παλτά του κρύβοντας τα λεκιασμένα από φόβο πουκάμισά του. Σκύβει το κεφάλι σαν από πάντα να ήθελε να προστατευτεί από τους παράδοξους αντικατοπτρισμούς της πόλης, προστατευόμενος έτσι από την ασχήμια της, μα και χάνοντας την ομορφιά που μπορεί να κρύβεται κάτω από κάτι απλό κι απρόσμενο, που κατά λάθος υποτιμήθηκε. Κι οι περισσότεροι καταλήγουν στον απολογισμό της ζωής τους να μετανιώνουν επιλογές και λάθη και άγνοια για τα οποία δεν έφταιγε κανένας άλλος παρά οι ίδιοι.

Μια συνεχής προσπάθεια να σβήσουμε, να ξεχάσουμε το παρελθόν, να κάνουμε μια νέα αρχή δίχως να θυμόμαστε πως αυτή τη νέα αρχή την οφείλουμε στα όσα πέρασαν. Καμιά διδαχή, μονάχα δευτερες ευκαιρίες για να κάνουμε πάλι τα ίδια λάθη, διότι νομίζουμε πως τη σοφία την έχουμε φύσει, χωρίς κόπο και προσπάθειες. Και ξαφνιαζόμαστε όταν βρισκόμαστε ξανά εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε, αναρωτώμενοι που στο καλό κάναμε λάθος.

Κι από την άλλη, ζούμε στο χθες σα να ήταν σήμερα, ξεχνώντας το παρόν και απορρίπτοντας το μέλλον. Ζούμε σε ένα ουτοπικό αύριο ματαιώνοντας το σήμερα, και όταν πια αυτό το αύριο δεν έρθει ποτέ, θρηνούμε ξανά για το χθες που δεν εκτιμήσαμε όταν το ζούσαμε. Και πόσο καλύτερο φαντάζει τώρα που πέρασε... Όχι, δεν ήταν καλύτερο, ήταν και θα είναι πάντα η τάση μας να εξιδανικεύουμε το παρελθόν και να γκρινιάζουμε για το άγνωστο του μέλλοντος και τις δυσκολίες που μπορεί να επιφυλάσσει ένα μεταβατικό στάδιο. Είναι, δυστυχώς, οι θύμισες και η επανάληψή τους που προμηνύουν μια ματαιότητα και μια άρνηση για το μέλλον, μια δεσμευτική φυλακή τόσο γλυκιά, που όταν συνειδητοποιείς την ανελευθερία σου, ο χρόνος έχει περάσει για τα καλά. Μια μνήμη εσφαλμένη που υπολειτουργεί, που δε θα ξυπνήσει στην πραγματικότητα ποτέ αν δεν ξυπνήσουν κι οι αισθήσεις κι η σκέψη· που δε θα προσφέρει ποτέ τίποτα σε κανέναν.

Μια κοινωνία μουδιασμένη, απείθαρχη σε πλήρη σύγχυση...